

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ

www.philosophical-research.org

Απόστολος Πιερρής

ΤΑ ΑΤΑΙΡΙΑΣΤΑ

Μέρος Β'

ΟΛΥΜΠΙΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ:

Η ΑΠΟΛΥΤΗ ΑΝΤΙΦΑΣΗ

*(Με Αφορμή
τις Ψηφιακές Πομπομορφόλυγες στην Ολυμπία)*

27 Νοεμβρίου 2021

Κλασσικό πνεύμα και τεχνολογία είναι ασύμβατες αρχές.

Απόδειξη ότι, παρ' όλο που η ελληνική αρχαιότητα κατείχε τις μαθηματικές αρχές της επιστημονικής σκέψης, ουδέποτε τις ανέπτυξε σε μια επιστημονική (με την νεωτερική έννοια) θεώρηση της πραγματικότητας και για μια σχεδόν χιλιετία δεν προχώρησε πέρα από αυτές τις θεωρητικές αρχές σε μια τεχνολογία οσονδήποτε στοιχειώδη αλλά άξια του ονόματός της.

Ο Ελληνισμός εκφράζεται κυρίως στην τέχνη και, μετά, σε οργανική συνάρτηση προς την εμπειρία της τέχνης, στην φιλοσοφία και θεολογία. Δεν μεριμνά, δεν ασχολείται, δεν αγωνιά για την μεγιστοποίηση του πρακτικού αποτελέσματος στο πεδίο των αναγκών του χρόνου. Βλέπει τις ανάγκες της ύπαρξης στον χρόνο (την διαίωνιση του είδους, την επιβίωση και τον ζωτικό χώρο ασφάλειας) ακριβώς σαν ανάγκες, και τα συστήματα διαχείρισης αυτών των θεμελιωδών αναγκών (την ηθική και το δίκαιο, την οικονομία, την εξουσία), ακριβώς σαν τρόπους αντιμετώπισης της αναγκαιότητας και τίποτα περισσότερο, - ενώ το Σωτήριον της ύπαρξης συνίσταται στην λύτρωση της αιωνιότητας, στην απελευθέρωση από τα δεσμά της ανάγκης που κρατάει τον άνθρωπο εγκλωβισμένο (ερριμμένο) στον Λαβύρινθο του χρόνου, στο αδιέξοδο όπου όσο περισσότερο μεριμνάς για να υπερκεράσεις τις ανάγκες (με τήρηση των κανόνων, με πλούτο, με κοινωνική περιωπή και πολιτική θέση), τόσο περισσότερο υποτάσσεσαι σε αυτές και υποδουλώνεσαι στον Δαίμονα του Λαβυρίνθου, τον Μινώταυρο που κατατρώει την νεαρώδη παιδοσύνη, στον «Άρχοντα του κόσμου τούτου».

Χρειάζεται ησυχία από τους περισπασμούς του χρόνου για να ανθίσει ο Έλληνας, ως ιδέα του καθόλου ανθρώπου, στην αποκάλυψη του Είναι πάνω του, στο κάλλος της ύπαρξης, το «τέλος» του φαίνεσθαι. Απαιτεί

σχόλη από τις ασχολίες της χρονικής διάρκειας, αργία από την εργώδη φροντίδα για την συνέχεια του χρόνου, για να δει με καθαρό μάτι και αγνό πνεύμα την αλήθεια του όντος, την φανέρωση του απόλυτου, το νόημα της ύπαρξης.

Και αντιθέτως προς την ιστορία του Ελληνισμού, μόλις η Ευρώπη βρήκε τον εαυτό της στην μαθηματική σύλληψη της πραγματικότητας και στην λογικότητα της μεθόδου και στον βασιανισμό της φύσης με την ποσοτική ερώτηση του πειράματος (στα *Principia mathematica philosophiae naturalis* του Νεύτωνα, 1687, στον *Discourse de la methode* του Descartes, 1637, *Discorsi e dimostrazioni matematiche intorno a due nuove scienze*, του Galileo, 1638), - προχώρησε με αλματώδη βήματα μέσα σε 300 χρόνια στην επιστήμη και συνεπακόλουθα στην τεχνολογία.

Δημιουργήθηκε έτσι ένα ρήγμα στην Ευρωπαϊκή ψυχή μεταξύ των ανθρωπιστικών σπουδών και των θετικών επιστημών και τεχνολογίας, που είναι δυο πράγματα αταίριαστα. Γιατί το πρώτο αγλαΐζεται γύρω από το κάλλος και την αλήθεια, το δεύτερο μοχθεί για χρησιμότητα και αποτελεσματικότητα. Η Ευρωπαϊκή επιστήμη δεν έχει πρωτεύοντα λόγο την αλήθεια, αλλά την χρησιμότητα για αποτέλεσμα (Spengler). Το βίωμα είναι του Υποκειμένου για ανεξαρτησία χωρισμού από το Είναι, της βούλησής του για δύναμη επιβολής πάνω στην φύση. Η Ευρωπαϊκή αλήθεια δεν είναι αποκάλυψη του Είναι και λάμψη φανέρωσης του Απόλυτου, - είναι εργαλείο εξουσίας και κυριαρχίας.

Η νεωτερική επιστήμη είναι όργανο της τεχνολογίας, μέσο κυριαρχίας. Και αυτό γίνεται φανερό και στην παρούσα περίπτωση της Ευρωπαϊκής αρρώστιας, του Κορωνοϊού, με την υστερική αντιμετώπισή της. Δεν νοιάζονται οι παρηκμασμένοι και δυσθανατούντες Ευρωπαίοι, και δεν ντρέπονται, για την ιερότητα του ξέφωτου μέσα στο δάσος της χρονικής ύπαρξης, που είναι η αλήθεια της φανέρωσης της αιωνιότητας. Η Δυτική επιστήμη δεν έχει σχέση με την αλήθεια του νοήματος της ύπαρξης, αλλά με την χρησιμότητα για την επιτυχία μέσα στον χρόνο. Αλλά αυτή η επιτυχία είναι προσωρινή γιατί ο χρόνος παρέρχεται, και γεννάει μεγαλύτερο πρόβλημα, που χρειάζεται μεγαλύτερη τεχνητότητα παρέμβασής για να αντιμετωπισθεί. Και ο φαύλος κύκλος αυτός συνεχίζεται μέχρις εξολοθρεύσεως από την φύση της ανωμαλίας του Ευρωπαϊκού Υποκειμένου και της βούλησής του.

Η νεωτερική επιστήμη αποτελεί, για αυτήν την τερατώδη, δαιμονική εμπειρία, ένα εργαλείο τυραννίας πάνω στην φύση, και τελικά πάνω στον άνθρωπο. Το βλέπουμε στην Ευρώπη του σήμερα. Βασανίζει την φύση με το πείραμα (η φύση και ο θεός απαντά ποιοτικά και όχι ποσοτικά) και την τεχνολογική παρέμβασή της, και τυραννάει τον άνθρωπο κάνοντάς τον πειραματόζωο και πειθήνιο δούλο. Η Δυτική επιστήμη δεν έχει σχέση με την αλήθεια του νοήματος της ύπαρξης, αλλά με την αποτελεσματική επιβολή και εκμετάλλευση. Δεν έχει σχέση με το Καλό, αλλά με το Χρήσιμο, δεν έχει σχέση ούτε με το Αγαθό, γιατί αυτό είναι το Ωφέλιμο, όχι το Χρήσιμο.

Εντός κάθε μιας από τις δυο ροπές που διασχίζουν την πολύπαθη και εγγενώς δεινοπενθή Ευρωπαϊκή ψυχή (του ανικανοποίητου έρωτα του κλασσικού και του ορμέμφυτου της τεχνολογικής επιστήμης), αναπτύσσονται μορφές που εμπνέονται από την αντίθετη ορμή. Έτσι εξελίχθηκε μια θεωρητική φυσική που άπτεται του πνεύματος της κλασσικής φιλοσοφίας. Και αντίστοιχα μια θετική τάση στις κλασσικές σπουδές και ένας θετικισμός στην φιλοσοφία.

Αλλά πάντα είναι οι καθαρές ταυτότητες αυθεντικοί χαρακτήρες που ηγούνται, όχι οι συμβιβαστικοί και συμβιβασμένοι και νόθοι. Η ουσιαστική θεωρητική φυσική έχει τελματώσει μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Επικρατεί η τεχνολογική επιστήμη, η επιστήμη στην υπηρεσία της χρησιμότητας. Η δε θετικιστική κατεύθυνση στις ανθρωπιστικές σπουδές έχει καταπέσει σε μια ανούσια, βλακώδη περιπτωσιολογία με ένα παιδαριωδώς απλοϊκό ερμηνευτικό επίχρισμα. Ενώ ταυτόχρονα, το επίπεδο των αδιάστροφων κλασσικών σπουδών έχει καταποντισθεί στις αρχές του 21^{ου} αιώνα.

Η Ολυμπία αποτελεί το ζωντανό σύμβολο του κλασσικού πνεύματος. Η πολιτισμική ταυτότητα της Λωρικής ουσίας του Ελληνισμού εκφραζόταν εκεί στην στιλπνή, διαυγή, φωτεινή επιφάνεια των Ολυμπιακών αγώνων. (Καμία σχέση φυσικά με το σύγχρονο

κακέκτυπο). Και λατρεία, αρχιτεκτονική, γλυπτική, εορτή συνεπιφανέρωναν το απόλυτο της Ολυμπιακής θρησκευτικότητας και ιδεολογίας.

Οι Έλληνες (και μόνο οι Έλληνες ως αγωνιστές, κατά την διάρκεια των αγώνων μόνο οι άνδρες και ως θεατές) συνευρίσκοντο εκεί ως όμοιοι, μετέχοντες στο πραγματοποιούμενο ιδεώδες της Τελειότητας, σε αντιδιαστολή προς τους βαρβάρους, τους μη μετέχοντες της Ελληνικής αυτής αποκάλυψης του νοήματος της ύπαρξης.

Ο Έλληνας συνίσταται σε έναν πολιτισμικό ορισμό, - είναι αυτός που βάζει την ωρισμένη τελειότητα σώματος και πνεύματος, το πραγματωμένο κάλλος και αλήθεια, πάνω από οποιαδήποτε αποτελεσματικότητα στην διαχείριση των αναγκών του χρόνου και υπεράνω κάθε επιτυχίας στους πυλώνες της μέριμνας του χρόνου, -- στο κοινωνικό κύτταρο της οικογένειας και στους ηθικούς και δικαιοκούς κανόνες, στην οικονομία και στον πλούτο και την πολυτέλεια, τρίτον στο κοινωνικό status και στην εξουσία, κυριαρχία και ηγεμονία.

Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα. Ο βασιλεύς των βασιλέων Ξέρξης κατέρχεται από την Θεσσαλία, άγων τον υπεράριθμο στρατό της οικουμένης, για να συμπεριλάβει τον Ελλαδικό χώρο στην αυτοκρατορία του γεωπολιτικού κεντρικού πεδίου της ιστορίας. Αλλά το 480 π. Χ. είναι Ολυμπιακό έτος και οι Έλληνες το καλοκαίρι δεν έχουν καιρό να ασχοληθούν με σοβαρά ζητήματα εξουσίας: σχολάζουν στην παιδιά των Επιδείξεων τελειότητας, αναρπασμένοι στο αγωνιστικό ιδεώδες της αριστείας καθαυτό ά-χρηστων πλεονεκτημάτων ασυνάρτητων προς την μέριμνα των αναγκών του έγχρονου βίου. Μερικοί Αρκάδες εμφανίζονται μπροστά σου Ξέρξη στις Θερμοπύλες θέλοντας να είναι «χρήσιμοι» (Ηρόδοτος). Χρήσιμοι στον Ξέρξη και την αυτοκρατορία, αλλά και χρήσιμοι σε κάποια ασχολία, όχι αργοί και άχρηστοι σχολάζοντες στην εορτή του βίου, στην παιδιά της αιωνιότητας. Τους ερωτά λοιπόν ο αυτοκράτωρ της κυριότητας του κεντρικού οικουμενικού πεδίου, τι κάνουν οι Έλληνες

και δεν είναι εκεί για να υποταχθούν ή να πολεμήσουν. «Εορτάζουν στην Ολυμπία και θεώνται αγώνες γυμνικούς και ιππικούς» είναι η απάντηση. Και το έπαθλο; Άνευ πραγματικής οικονομικής, χρηστικής αξίας, Κότινος, στεφάνι ωρισμένης, παρά του ναό του Διός, αγριελιάς του ιερού άλσους. Αγριελιάς, όχι καλλιεργημένης για καρποφορία ελιάς.

Οι Έλληνες δεν είχαν χρόνο για να αναπτύξουν τεχνολογία και κανονολογία και ευρεία κυριαρχία, γιατί ήσαν αφοσιωμένοι στην τελειότητα και όχι στην χρησιμότητα. Στον ιερό χώρο της Ολυμπίας, όπου το Δωρικό βίωμα εύρισκε την πλέρεια άνθισή του κατά το πνεύμα της Σπαρτιατικής συνίδρυσης της μοναδικής λατρείας του θείου με προσφορά τελειότητας σε αγώνες υπερτελούς αριστείας (Πίνδαρος), - εκεί ο Έλληνας συναδελφωνόταν με τον Συνέλληνα από άλλη πόλη σε αγαστή συνοδοιπορία του αυτού πολιτισμικού ιδεώδους και της αυτής αξίας, παρά την έντονη τοπικότητα και ταυτωτική ιδιαιτερότητα των θεατών κάθε πόλεως, και παρά τον οξύτατο ανταγωνισμό των αθλητών που αντανακλούσε επίσημα στις αντίστοιχες πόλεις τους, αφού η αναγόρευση του νικητή συνοδευόταν από την μνεία της καταγωγής του, και η υπερβατική δόξα του εδόξαζε την πόλη του.

Και όμως όλοι οι παρόντες, και οι απόντες μαθαίνοντάς το, χαιρόντουσαν την χαρά της επι-φάνειας του «τέλους» και στον αθλητή εχθρικής πόλης, γιατί ο Έλληνας λατρεύει το κάλλος και την αλήθεια, την αποδεικνυόμενη αριστεία στο επιδεικνυόμενο «τέλος», στην τελειότητα σώματος και πνεύματος, - και την λατρεύει την Ολύμπια αποκάλυψη του Είναι στο Φαίνεσθαι αυτήν καθεαυτήν, και όχι για την τυχόν παρεπόμενη χρησιμότητά της. Ο Έλληνας σέβεται το Εσθλό, το Καλό, το Άριστο, δηλαδή το Τέλειο, δηλαδή το Όμορφο και το Αληθινό, δηλαδή το Φως, - και τίποτα άλλο, -- φυσικά δε εκτιμά και δεν προσέχει τεχνητούς κανόνες και τυπικές δομές και ανάξιες επισημότητες και ad hoc νόμους (πιο κατευθυνόμενους προς τις παροδικές και στιγμιαίες περιστάσεις από όσο και τα αρχαία ψηφίσματα).

Η τεχνολογία αποτελεί την κατ' εξοχήν χρηστικότητα, χρηστικότητα μάλιστα που δεν απορρέει από καμιά τελειότητα, αφού είναι μηχανική και υπολογιστική. Δεν έχει καμιά σχέση με το Κάλλος της μορφής και την Αλήθεια του όντος. Αποτελεί την άθλια εργαλειοποίηση πτυχών της Αλήθειας του όντος στην χρηστική και εφαρμοσμένη νεωτερική επιστήμη, πτυχών των οποίων αυτή η βίαιη χρησιμοποίηση, η ασελγής κατάχρηση, παρέχει μεν δυναμική στην τεχνολογική αποτελεσματικότητα και επιτυχία, αλλά ταυτόχρονα την υποσικνεί σαν τοξικό ομόλογο ή μετοχή. Αναδεικνύει την κρυμμένη νοσηρότητα της επιστημονικής μεθόδου, όπως εκείνα βγάζουν στην φόρα την υποκείμενη αστάθεια ενός παραδιακοσμημένου οικονομικού εγχειρήματος.

Αυτό εξηγεί και την αναχαίτιση και κατάπαυση της ορμής, τώρα δε την λιμνάζουσα απεραντολογία, στην θεωρητική φυσική. Πολύ θεμελιωδέστερο είναι ότι κάθε χρήση της τελειότητας (του κάλλους και της αλήθειας), ήγουν αιωνιότητας, για επιτυχία στην αποτελεσματική διαχείριση των αναγκών του χρόνου, είναι κατάχρηση της αποκάλυψης του Αποβλέπει σε καιρικούς σκοπούς προβολής και επιβολής στον χρόνο. Και αυτήν την κατάχρηση καταστρέφει η τοξικότητα της χρήσης του «τέλους» ως μέσου για χρονική επιτυχία.

Μήνυμα για τους πονηρούς του Νεοελληνισμού και τους συνωμοτικούς, από την Φιλική Εταιρεία μέχρι τους σημερινούς. Με τα ψέματα δεν στήνεται, ούτε ευοδώνεται, κάτι καλό. Δεν υπάρχει ιερό ψεύδος. Η αλήθεια είναι ιερή, η επι-φάνεια του όντος, - και το ψεύδος είναι δαιμονικό, είναι το σκότος στο άγιο Φαίνεσθαι του Είμαι, η σκιά της ύπαρξης.

Η τεχνολογία στην Ολυμπία λοιπόν είναι ένα μίasma. Τα εργαλεία της χρησιμότητας στον ιερό χώρο της τελειότητας. Η διείσδυση του χρόνου και των αναγκών του και της ανήσυχης, ταραγμένης, θεμελιωδώς αγωνιώδους μέριμνας για αυτές κατά την χείριστη έκφρασή της ως «μηχανή», μηχανευμα, σαν μαγγανεία, πονηρή τεχνητότητα, - η διεστραμμένη παρουσία της τεχνητότητας για χρησιμότητα στον τόπο

φρανέρωσης του «τέλους», επιφάνειας του Απόλυτου, αποκάλυψης του Είναι στο κάλλος της μορφής εν αγωνιστική επιδείξει. Και μάλιστα – έσχατη ύβρις μωρίας! – να γίνεται το αποτρόπαιο προς αρωγή της φαινομενολογικής διατράνωσης του νοήματος της ύπαρξης.

Κλασσικό Πνεύμα και Τεχνολογία είναι αντιφατικά. Η τεχνολογία στην υπηρεσία του κλασσικού «τέλους» είναι υβριστική. Το κλασσικό πνεύμα στην υπηρεσία του τεχνολογικού πολιτισμού είναι θανάσιμη αμαρτία.

Η τεχνολογία αντιφάσκει ανιέρα προς το κλασσικό πνεύμα. Και είναι στην ουσία της ένα εργαλειακό παιχνίδι, - όχι παιδιά ακμάζουσας νεότητας και βιούμενης αιωνιότητας, αλλά άνους και αισχρός παλιμπαιδισμός γηραλέας ξηρότητας και ψυχρότητας, ένα ξηρό παιδιάρισμα ψυχρού υπολογισμού, μια τεχνητότητα παιδαριώδης όσο πολύπλοκη και να είναι, μηχανιστική και αριθμητική και λογαριαστική και υπολογιστική.

Η απλοϊκότητα της τεχνολογίας και στην ψηφιακή της εκδοχή ενός υπολογιστή ή του διαδικτύου, διαπομπεύεται συγκρινόμενη με την οργανική συνθετότητα μιας ωδής του Πινδάρου. Ο νοσηρός Ευρωπαίος νους έφτιαξε την τεχνολογία. Αλλά μπορεί αυτή να συνθέσει λίγους στίχους μιας Ομηρικής ραψωδίας, ένα χορικό του Αισχύλου, τον Απόλλωνα του Αλκαμένη; Το ότι ο σύγχρονος Ευρωπαίος του θανάτου στον τελεσίδικο χειμώνα του, θαυμάζει τα επιτεύγματα της τεχνολογίας (μαγικά «κόλπα» κατασκευαστικά μηχανών και μηχανιστικές δομές για μια εικονική πραγματικότητα), πάνω από τα «τέλη» της κλασσικότητας (αρχετυπικές αποκάλυψεις του Είναι στο Φαίνεσθαι), - τα απλοϊκά μέσα δηλαδή μιας ματαίας επιχείρησης διαφυγής του τελευταίντος Ευρωπαίου από την αναπόφευκτη μοίρα

του να γυμνωθεί στην ασχήμια του Υποκειμένου χωρίς καμιά πρόφαση ή υποκρισία μοδάτου ντυσίματος με κάποιιο, παραπονημένο πάντως, Νόημα της ύπαρξης, -- το να βάζει τέτοια μέσα, αφού του έλειψαν στο τέρμα του οι κάθε είδους Σταυροφορίες και το εξερευνητικό-αποικιοκρατικό πνεύμα και η επιστημονική περιέργεια για τεχνολογική βία και τα καλλιτεχνικά πάθη περί την Μορφή, --- το να ζει εκείνα τα πτωχευτικά μέσα της αισχρής ευμάρειάς του αγνοώντας ή περιθωριοποιώντας τους ουσιαστικούς σκοπούς της ανθρωπίνης ύπαρξης για το «τέλος» της αιωνιότητας, ---- αυτό είναι το περιφανέστερο σημάδι του Θανάτου του Ευρωπαϊκού πολιτισμού και της θείας καταδίκης του συστατικού βιώματός του, της βούλησης για δύναμη του απομονωμένου από την πληρότητα του Είναι Υποκειμένου.

Ο κόσμος εβαρύνθη τον Faust. Ο θεός τον απεδοκίμασε. Δεν τον σώζει ούτε ο Μεφιστοφελής. Χάνονται μαζί και οι δυο, γιατί είναι συζυγείς πόλοι: ο Φάουστ χρειάζεται τον Μεφιστοφελή για να βιώνει την οδύνη και τους αναστεναγμούς της ύπαρξης, και ο Μεφιστοφελής τον Φάουστ για να είναι Άρχων του Κόσμου τούτου. Ούτε θα σώσει φυσικά την «Γροθιά» η Παναγία, όπως ελπίζει ο Γκαίτε, τελευταία απεγνωσμένη ελπίδα. Η Παναγία Μήτηρ Παρθένος αγαπά και λατρεύει τον μέγα Υιό, τον Κούρο του Κάλλους, τον Απόλλωνα, σπαρακτικά ανακαλεί στον θρήνο της «πού έδυ σου το κάλλος».

Ο κόσμος βασανίστηκε από το Ευρωπαϊκό πάθος της ύπαρξης, από την αγωνία του Υποκειμένου και την μανία του της κυριαρχίας σε φύση και άνθρωπο και θεό. Διψάει ανανέωση.

Iam regnat Apollo.

Η τεχνολογία στην Ολυμπία δεν αποτελεί μόνον μια ανίερη αντίφαση στους όρους, συνιστά και μια προκλητική ανοησία.

Και ποια τεχνολογία; Η ψηφιακή αναπαράσταση της αρχαίας Ολυμπίας! Παιδιάστικα καμώματα, - όχι φυσικά αρχαιοελληνικού παιδός!

Η ψηφιακή απεικόνιση είναι βέβαια προτιμώτερη από την συνήθη ολέθρια αναστύλωση, μερικές φορές φρικαλέα και εγκληματική αναθεμελίωση κλασικών ναών και μνημείων (όπως στην οικτρή και αποτρόπαια περίπτωση του ναού του Επικούριου Απόλλωνα).

Δεν παύει όμως η ψηφιακή ανοησία να είναι εκτός από απλοϊκή, και εγγενώς παραπλανητική. Δεν διευκολύνει, αντίθετα απομακρύνει από την αντίληψη της μορφής, και δυσχεραίνει έως εμποδίζει έως εξάπατά για την αληθινή υπόσταση και ακριβή εντύπωση ενός πολεοδομικού συμπλέγματος, του αρχιτεκτονικού έργου τέχνης που είναι ένα κλασσικό οικοδόμημα, ενός γλυπτού. Και αυτό για δυο λόγους.

Πρώτον, γιατί η αριθμολογική, μηχανιστική, συνδυαστική ακολουθιών του 0 και 1, ψηφιακή τροπικότητά της παραμορφώνει ούτως ή άλλως την πραγματικότητα που εικονίζει. (Για υψηλή πιστότητα στην αναπαραγωγή ήχου και απόδοση της μουσικής χρησιμοποιούμε ακόμη τώρα, στην εποχή του οργίου της τεχνολογικής επέλασης, αναλογικούς ενισχυτές με λυχνίες. Η απλούστερη τεχνολογία είναι πιστότερη). Η μαθηματική ακρίβεια δεν έχει σχέση με την ουσιαστική αυθεντικότητα, αφού με ποσοτικές μεθόδους δεν είναι δυνατή η σύλληψη της ποιοτικής ιδιαιτερότητας.

Και δεύτερον, η κατάσταση των κλασικών σπουδών σήμερα έχει δραματικά υποβαθμισθεί (βαίνοντας μετά τον Β' Πόλεμο την κατιούσα), ώστε τα μοντέλα που παριστάνονται να είναι ριζικά ανεπαρκή και θεμελιωδώς εσφαλμένα. Γιατί η Ελληνική Μορφή, έχει μεν είδη, δεν έχει όμως προσεγγιστικές διαβαθμίσεις – ή υπάρχει ή όχι.

Στην συγκεκριμένη εικονική αναπαράσταση της Ολυμπίας, ένα, και μέγιστο, παράδειγμα ρίχνει φως στην τρομακτική ασχήμια του εγχειρήματος: η απεικόνιση του χρυσελεφάντινου αγάλματος του Διός από τον Φειδία. Το άγαλμα αποτελούσε εστία θαυμασμού στην αρχαιότητα – ο μέγας γλύπτης έδωσε την μορφή στον θεό που εκφράζει ο Όμηρος στους περίφημους στίχους του. Όταν, μετά τον άπελπι πόλεμο της Αχαϊκής Συμπολιτείας με την Ρωμαϊκή δύναμη, την ήττα και την κατακλείδα του, την παραδειγματική καταστροφή της Κορίνθου, ο Ρωμαίος ύπατος

Mummius, επισκεπτόμενος την Ολυμπία είδε στον ναό του Διός το άγαλμά του, σχολίασε ότι για πρώτη φορά αυτό που έβλεπε ξεπερνούσε ό,τι λέγεται και είχε ακούσει για αυτό, αντί να υστερεί από την φήμη του.

Εκεί που και ο σκληροτράχηλος και απαίδευτος Ρωμαίος στρατιωτικός (homo novus) ένωσε την απόλυτη ιδιαιτερότητα του έργου, οι σύγχρονοι βάρβαροι (με την κλασσική έννοια, οι μη μετέχοντες του βιώματος της μορφής του κάλλους ως αποκάλυψης του Απόλυτου Είναι) φτιάχνουν μια τερατώδη καρικατούρα: μοντέρνος (bad) design θρόνος, κακή απόδοση της αντίθεσης ελεφαντοστού και χρυσού, παντελώς άτοπη σωματοδομή του θεού, παράταιρη διάταξη των μηρών, αντικλασσικός κορμός, γελοίοι κοιλιακοί, στέρνο στην σύλληψη κάποιου που δεν ξέρει καν από callisthenic γυμναστική, μορφή του σώματος που δεν αντιστοιχεί σε καμιά από τις αρχαίες πλαστικές κατευθύνσεις, σαν να γίνεται επίτηδες ένα εξάμβλωμα, σφάλμα γωνίας του αριστερού χεριού, και επί πάσιν ένα φρικιαστικό πρόσωπο, - το ασυνάρτητο όλο ενός αποτρόπαιου παραμορφώματος σε κατάφωρη αντίθεση προς το Απολλώνιο μεγαλείο της υπερβατικής δύναμης που παρέστησε ο Φειδίας στο αριστούργημά του.

Το γλυπτικό ύφος του Φειδία και η μορφολογία του σώματος που συνιστά την ιδιάζουσα αρμονία του, καθώς και ο τονικός χαρακτήρας του έργου του, αναγνωρίζονται από συγκεκριμένα ιδίως γλυπτά του Παρθενώνα (και από ανάλυση της συνολικής δημιουργίας εκεί κατά τις συγκεκριμένες παραστάσεις, τις μερικές συνθέσεις και τον γενικό ρυθμό των ολότητων), όπως επίσης και από προσεκτική μελέτη στα πλείστα αντίγραφα έργων του από την αρχαία, Ρωμαϊκή εποχή. Τα αντίγραφα εκφράζουν και αυτά την ιδεολογία της αυτοκρατορίας κατά την σύστασή της από τον Αύγουστο και στην συνέχειά της, ιδίως πάλι στην ακμή του 2^{ου} μ. Χ. αιώνα: η ανανέωση του κόσμου (renovation mundi) έχει άξονα και συνεκτικό ιστό την κλασσική περιωπή του 5^{ου} π. Χ. αιώνα, κορυφαίοι εκφραστές της οποίας στον πλαστικό κόσμο ήταν το δίδυμο Πολυκλείτου – Φειδία.

Και παρ' όλα αυτά προέκυψε το έκτρωμα! Δεν είναι απορία, είναι η βεβαιότητα της απόλυτης παρακμής για το Ευρωπαϊκό πνεύμα, της μοιραίας βύθισής του, αλυσοδεμένου εκ γενετής επί του καλπάζοντος άρματος του Μηδενός, στον πόντο του σκότους.

Ανεκδιήγητη κατά το δέον και η αρχιτεκτονική αποτύπωση των μνημείων και της πολεοδομίας της αρχαίας Άλτσεως. Η ψηφιακή αναπαράσταση της Ολυμπίας όχι απλώς δεν βοηθεί, αλλά αποσυντονίζει και εκτρέπει και

αποκρούει. Όποιος πέσει θύμα της λόγω της γενικής αδαημοσύνης των καιρών, αποκτά μια φαντασίωση της κλασσικής αρχαιότητας, προσλαμβάνει ένα έκτρωμα.

Για όποιον ξέρει, το όλο θέμα είναι γελοίο, άλλωστε το απαξιώνει και το προσπερνάει, χωρίς να το παρακολουθήσει. Για όποιον δεν ξέρει, το ψηφιακό αυτό παιχνιδάκι είναι παραπλανητικό, καταστροφικό, του κάνει κακό. Μπαίνει στον ακλεή κόσμο ακοσμίας των δοκησιόφων και ποζάρει ως κάτοχος των μυστηρίων της Ολυμπίας. Για ποιόν λοιπόν έγινε το παραμύθιασμα; Για να πούμε ότι η Microsoft έκανε κάτι στην “αιχμή των εξελίξεων” για την Ελλάδα; Φαντάζομαι τον ιδρώτα της αμηχανίας των ανθρώπων με τα φαιδρά καμώματα των εγχωρίων ηγεσιών. Βέβαια θα πήρουν κάτι γερό, αν και πάλιν μακριά της αιχμής για να μην έχουμε αίματα, και απορούσαν με την ανταμοιβή.

Όταν κανείς χάσει την υπαρξιακή ταυτότητά του, την φύση και ουσία του, τα «χάνει» γενικώς. Στην αλλοτρίωση δεν υπάρχει όριο αλλοφροσύνης. Με την φαντασιακή αιχμή της τεχνολογίας έχουμε συμπαραμαρτούσα και την αντιστοιχούσα αιχμή της επιχειρηματικότητας. Που συνίσταται στην παμπόνηρη ιδέα εμπορευματοποίησης του λαδιού από τις ελιές του άλσους της Ολυμπίας.

*

Ο νεαρός που ήθελε να συμμετάσχει στους ιερούς αγώνες είχε πολυετή προετοιμασία παιδείας επικεντρωμένη στην καλλιέργεια του σώματος και του πνεύματος, στην παιδεία καλλισθενικής γυμναστικής και μουσικής ποίησης, στον Απολλώνιο τρόπο ζωής.

Επί δεκάμηνο προ της τελέσεως των Ολυμπιακών αγώνων ο αθλητής αφιερούτο κυριολεκτικά στην υψηλή απαιτητική θεότητα της τελειότητας, χωρίς παρέκκλιση ταπεινής απασχόλησης, αδιάφορος προς την επιδίωξη κοινωνικής θέσης, αμέριμνος οικονομικού έργου, αδάμαστος σε αρρενωπή αγυεία από γυναικείας επαφής.

Τις τελευταίες 40 ημέρες αθλείτο εξαντλητικά για την πρόκριση, κατά τις οξύτατες θερμές του καλοκαιριού, όταν ο ήλιος έφηνε το χρώμα στην κοίλη

Ήλιδα, υπό τις οδηγίες υπεύθυνου Έλληνοδίκη, ο οποίος τον υπέβαλλε κατά αυτόκριτο περίπτωση σε ακραίες δοκιμασίες γυμναστικής ικανότητας, αντοχής, δύναμης και ευλυγισίας, προς έλεγχο της ετοιμότητάς του για το μέγα αριστείο του Ελληνισμού.

Κρινόμενος κατάλληλος για τον αγώνα του «τέλους», εθυσίαζε στον μέγα βωμό του Διός υψούμενο από την στάχτη των ιερείων, και έβγαине από την σκοτεινή στοά στο φως του σταδίου, στην φανέρωση της ενεργού Μορφής, στην επιφάνεια της θεότητας του ανθρώπου, - σαν άγαλμα του Απόλλωνος δοξαζόμενο από τους Πανέλληνες.

Τροπαιοϋχος νικητής μετά από όλα αυτά και θριαμβεύμενος θρίαμβον υπέρ πάσαν χρονική επιτυχία κοινωνικής κανονικότητας ή οικονομικής επιχειρηματικότητας ή δυναστικής ισχύος, θειαζόμενος δε περαιτέρω και εξυμνούμενος από την ύψιστη ποίηση, ελάμβανε εν τέλει μαρτύριο και βραβείο του τέλους τον Κότινο, στεφανούμενος την ιερή του σύζευξη προς το ρωμαλέο Κάλλος ως νόημα της ύπαρξης με στέφανο αγριελιάς, σύμβολο της αυθεντικής, γυμνής και «άχρηστης» ύπαρξης, με απέμφαση γονιμότητας, καλλιέργειας και καρποφορίας.

Και εν όψει του μεγαλείου αυτού του Ελληνικού ευαγγελισμού, ο συστημικός Νεοέλληνας πονηρεύεται την εκμετάλλευση του ονόματος της Ολυμπίας για την πανάκριβη πώληση του λαδιού από της ελιές της.

Που είναι «η ομορφιά των σωμάτων, το πέταγμα του πνεύματος στον ήλιο, η συμμετρία και η απλότητα του ήθους, η τέχνη, ο στίβος, ...»;

Διός δ' ετελείετο βουλή.

*

Συνεξοφλείται δε στον δεινόμοιρο καθεστωτικό Νεοελληνισμό μαζί με την πονηρία και η ανοησία. Για πόση ποσότητα μιλάμε; Θα εξαπατήσουμε πάλι βαφτίζοντας λάδι της Ολυμπίας, την παραγωγή όλης της περιοχής, μετά πάσης της Ηλείας, και γιατί όχι της Καλαμάτας, και προσέτι της Άμφισσας; Θα ποιήσουμε την ήδη υπάρχουσα Άλτι πάσης Ελλάδος; Αν εντραπούμε καταγέλασμα, για πόσα λεφτά χύδην μιλάμε;

Ποιό είναι το αντίτιμο του εξευτελισμού;

Και από πότε η αξία μετριέται με οικονομικό ζύγι;

Η αξία ενός κλασσικού αγγείου είναι η τιμή που θα πιάσει σε δημοπρασία του οίκου Sotheby; Και η «Ωδή σε μια Ελληνική υδρία» του Keats, πώς και με τι μετράει την υδρία; Και πόσο πάει το ίδιο το ποίημα; Όσο φέρ' ειπείν θα πουλιόταν το χειρόγραφο του ποιητή;

Η αξία της ζωφόρου του ναού του Επικούριου Απόλλωνα είναι η τιμή που τα γλυπτά αγοράστηκαν από το Βρετανικό Μουσείο κατά την εκποίηση στην Ζάκυνθο;

Το χρήμα ζυγίζει χρησιμότητες, αποτελεί αφηρημένη χρεία. Η οικονομία είναι το πεδίο του χρηστικού για τις ανάγκες του χρόνου. Τα άχρηστα του σώματος και του πνεύματος, η άγια συνουσία κάλλους και αλήθειας, δεν μπαίνουν στο ζύγι της χρησιμότητας. Είναι ανεκτίμητα. Δεν έχουν τιμή γιατί έχουν αξία. Όποιος δεν νιώθει και κατανοεί αυτό δεν είναι Έλληνας πολιτισμικά, και ας έχει γεννηθεί στον τόπο της αποκάλυψης. Είναι βάρβαρος.

Ελληνικό θα ήταν να διοργανώνουμε τους αυθεντικούς Ολυμπιακούς αγώνες στον ιερό τόπο, αιδούμενοι τα παρακείμενα μνημεία της τέχνης και το πνεύμα του χώρου. Και να βραβεύουμε τους νικητές με κότινο, τιμώντας τους με πανδαισία ποίησης, μουσικής και χορού αντάξιας του νοήματος της αριστείας του «τέλους». Κι αν είναι να βγάζουμε λάδι από τις ελιές εκεί, να το δίνουμε δωρεάν βραβείο τελειότητας στο ζωντανό άγαλμα εφ' ω αγάλλεται ο Απόλλων, ανάλογα με τους περίφημους αμφορείς γέμοντας της παραγωγής από τους ιερούς ελαιώνες της Αθηνάς στα Παναθήναια.

Το υπερήφανο Ευρωπαϊκό Υποκείμενο, με την αυτοκυριότητα της βούλησής του και την δυναμολαγνεία του, κατήντησε δούλο της τεχνολογίας και της οικονομίας που δημιούργησε. Μόλυνε εν τω μεταξύ όλη την οικουμένη με την αυθαίρετη τεχνητότητά του σε αυτήν την εωσφορική δημιουργία. Και ο κόσμος ποθεί απελευθέρωση για την

ανανέωση. Και πρέπει να προσέξει να σωθεί από την εσωτερική κατάρρευση του Ευρωπαϊκού οικοδομήματος.

Ο κυρίαρχος πολιτισμός των τελευταίων αιώνων πεθαίνει γιατί στην παρακμή του μοιραία πρόδωσε το συστατικό βίωμά του. Τα έργα της ανήσυχης και αγνά αδίστακτης βούλησής του για δύναμη, πήραν το πάνω χέρι και έγιναν αυτοσκοπός. Αλήθεια και τελειότητα παραμορφώθηκαν σε εργαλειακή γνώση και οικονομική αξία, για να υπηρετήσουν ως τεχνολογική επιστήμη και χρηματοπιστωτικός πλούτος την μανία της επιβολής προς απόδειξη υπερτέρησης και δικαίωση του Υποκειμένου στο προπατορικό αμάρτημα της απόσχισής του από το Είναι της ύπαρξης.

Δημιουργήθηκαν εν τέλει τέρατα:

η τεχνολογία με την επιστήμη πια
υπηρέτρα και την αληθή γνώση σε καταστολή,

και η χρηματονομία με την
πραγματική οικονομία κολλήγο και την παραγωγή αλυσοδεμένη,

και το
νεωτερικό κράτος του δημοκρατικού τύπου με την ελευθερία φυλακισμένη
και την ανθρώπινη ψυχή καταπιεσμένη στις θεμελιώδεις λαχτάρες της.

Και τα τέρατα βασανίζουν και κατατρώγουν το δόλιο Υποκείμενο που τα έφτιαξε για να αποδείξει τον εαυτό του στην σατανική εμμονή της αρχέγονης πτώσης του, - η φρίκη της μηχανής και το φάντασμα του αεροχρήματος, και η βία της εξουσίας.

Και τα τέρατα αυτά του προσφέρουν εικονική διέξοδο από τον βασανισμό του, την ψηφιακή πραγματικότητα, και τον δανειακό παράδεισο, και την πολτοποίηση στην ασφάλεια (όχι πια άνεση) του βίου.

Αλλά ο άνθρωπος υποφέρει και βογγάει κλεισμένος σε τρεις φούσκες, που θα σκάσουν χειρότερα από οποιαδήποτε γεωλογική ηφαιστειακή έκρηξη. Γιατί η τεχνητότητά τους βρίθει κατ' ανάγκην συσσωρευμένων ασταθειών, οι οποίες θα ενεργοποιηθούν εν καιρώ από οποιοδήποτε «τυχαίο» γεγονός στον θείο σχεδιασμό.

Και η Δύση της Ευρώπης κάνει τον έσχατο αγώνα του θανάτου για να αποφύγει την στιγμή της μεγακρίσεως, την έκρηξη σε αλυσιδωτή αντίδραση των ασταθειών.

Και οι ταγοί του θανάτου μοχθούν για να αποτρέψουν το ένα και το άλλο συμβάν να εξελιχθεί σε θρυαλλίδα της έκρηξης. Και αναλύονται στους ανόητους μεθοδολογικούς διασκεπτικούς περιδρόμους τους για να υποφιασθούν ποιό θα είναι το «τυχαίο» γεγονός που θα σημάνει την κατάρρευση. Θάθελαν να το πνίξουν! Αλλά το Μήλο έχει ήδη ριφθεί! Τρέχουν πια πίσω από το κύμα της ιστορίας προσπαθώντας οι δύστηνοι να το μειώσουν. Και κλείνονται στον τάφο τους, το Κάστρο Ευρώπη, για να αμυνθούν και να γλυτώσουν. Οι μωροί! Το Άνυσμα της Ιστορίας έχει κλειδώσει.

[Για τις πολλαπλές αστάθειες του Ευρωπαϊκού πολιτισμού στην παρούσα τερματική φάση του (προϊόντα της συστατικής τεχνητότητάς του), έχω μιλήσει και γράφει αναλυτικά].

Αλλά φυσικά ο κόσμος θέλει να ξεφύγει από τον Ευρωπαϊκό εφιάλτη και την αποτρόπαια μοίρα του.

Η Δύση έδωσε. Ο άνθρωπος προσμένει τον νέο ήλιο της ανανέωσης.

Τεκτονικές μετατοπίσεις στις παγκόσμιες δομές πολιτισμού, πολιτικής και οικονομίας μεταμορφώνουν το δυναμικό πεδίο της ανθρωπίνης ύπαρξης και συμβίωσης. Οι γεωπολιτικές περιφέρειες ανασυγκροτούνται κατά τα φυσικά όριά τους και όχι με τις αυθαίρετες, συμφεροντολογικές τομές που επέβαλλε η Ευρωπαϊκή αποικιοκρατία. Τα κράτη αρχίζουν να αποκτούν γεωπολιτική συνείδηση. Οι πολιτισμικές ταυτότητες ανά τον κόσμο, παραμελημένες και περιφρονημένες από την λαίλαπα της τυραννίας της νεωτερικότητας, ανακαθαίρονται, αυτοπροσδιορίζονται, μορφοποιούνται και λειτουργούν.

Μερικά κράτη ακολουθούν το ρεύμα της ιστορίας και ανέρχονται την κλίμακα ισχύος. Άλλα, συντονιζόμενα με τις αρμονίες τόπων, βιωμάτων, ιδεών, μορφών, της πορείας τους στον χρόνο ηγούνται των ιστορικών εξελίξεων σύμφωνα με την συνέχεια της ιστορίας, - αποκρυπτογραφούν τα μηνύματα στον χρόνο με την σοφία και την αίσθηση αιώνων πολιτισμού και αυτοκρατορίας του χώρου. Αυτά βρίσκονται και δρουν μπροστά από το

κύμα της ιστορίας, - έχουν δει το Άνυσμα του Ρεύματος, έχουν νιώσει το Πνεύμα του Νεύματος. Και αυτά που ούτε ηγούνται ούτε ακολουθούν στον κοσμικό ρυθμό, τρίτα άννοα και αόμματα προσκολλημένα στο Ευρωπαϊκό παρελθόν, και μάλιστα στην αποπνικτική παρακμιακή του φάση και φρικτό θάνατο, πνίγονται στα απόνερα του Μεγάλου Ποταμού, αποτελώντας άχθος αρούρης (κατά την Ησιόδειο αναλογία).

*

Για την ανανέωση του κόσμου χωρίς στρώμα κοσμοϊστορικής καταστροφής, για γνήσια δηλαδή ανανέωση και όχι καινούρια αρχή μετά από ριζικό όλεθρο, χρειάζεται να τιθασευτούν οι απελευθερωμένοι από την ψυχή της Ευρώπης δαίμονες της Τεχνολογίας, Οικονομίας και Κράτους, κατά την Ευρωπαϊκή βέβαια εκδοχή τους. Να υποταγούν και να μικρύνουν.

Η τεχνολογία να ξαναγίνει υπάκουη θεραπαινίδα των έμμετρων αναγκών του ανθρώπου. Η οικονομία να επιστρέψει στην πραγματική της βάση, της παραγωγής, επένδυσης και απασχόλησης. Και το κράτος να εγκαταλείψει τον παρὰ φύσιν παρεμβατισμό του στον βίο του ανθρώπου.

Οι τρεις μεγαπομόλυγες που απέδειξαν φενάκη την μεθοδογενή «λήθεια» της διαφωτιστικής προόδου, και από ουτοπίες κατέληξαν σε τρεις ανατριχιαστικές δυστοπίες εικονικής πραγματικότητας, την ψηφιακή της τεχνολογίας, την χρηματοπιστωτική της οικονομίας και την πατερναλιστική της κρατικής βίας, - απαιτείται να ξεφουσκώσουν ή να σκάσουν, και αυτό θα γίνει με τάξη ή με επανάσταση. Γιατί το δέον και το ον συμπίπτουν απόλυτα, και επίσης το δυνατόν, το πραγματικό και το αναγκαίο. Αυτό που πρέπει να γίνει είναι στο θείο σχέδιο, και θα γίνει γιατί είναι δυνατό να γίνει και άρα θα γίνει αναγκαία.

Ούτως ή άλλως το Ευρωπαϊκό σύστημα παρέρχεται δυσθανατούν. Η ανωμαλία που το συνιστά χωνεύεται από την φύση, από το Είναί του Φαίνεσθαι, από την Αιωνιότητα του Χρόνου.

Ο μόνος τρόπος να αλυσοδέσεις στα Τάρταρα απελευθερωμένους και νέους Δαίμονες είναι με ένα υπέρτερο θεό. Και ακατανίκητη είναι η εθελούσια επιβολή του θεού του Ελληνισμού. Από τα θεμελιώδη βιώματα που εκφράστηκαν με τις τρεις μέγιστες επαναστάσεις στην ιστορία του ανθρώπου, ούτε η Αγκάλη της Μάνας, ούτε ο Κεραυνός του Κυρίου, δεν ισχύουν ενώπιον του Κάλλους του Κοσμανθού, του Άνακτα Πρωθήβη.

Ο Άρχων του Κόσμου τούτου, η απάτη της Μηχανής, και το δέλεαρ του Χρήματος, και η Πάγίδα της εξουσίας, δεν ισχύει ενώπιον της ανυπέρβλητης γοητείας του «Τέλους». Δύναμη του έδωσε η αδυναμία του ανθρώπου να δει τον νοσηματοδότη Αυθό της ύπαρξης, του αγλαό Κούρο. Και αυτή εμεγαλύνθη από την Ευρωπαϊκή παράκρουση, την Πτώση από το Είναι του Υποκειμένου.

Η μόνη λύση στο αίνιγμα της ανανέωσης του κόσμου μέσα στην σήψη του θανάτου του Ευρωπαϊκού πολιτισμού είναι το Κλασσικό στην Δωρική Ουσία του και τον Χρυσούν Αιώνα.

Ψέλνουμε λοιπόν με τον Βιργίλιο στην ανάλογη στιγμή του βαθύτατου σκότους πριν την αυγή του λαμπρού φάους:

Iam regnat Apollo.

Και κυβερνούμε τον Κόσμο κατά το Άνυσμα της ιστορίας και του παλλόμενο ρυθμό του χρόνου.

«Ότι μόνος βασιλεύς ο σοφός».

